

Romjulstur i Jotunheimen

Av Einar Dale

Vi hoppet av bussen på ettermiddagen ved Reikesteinsodden ved Tyn, Jotunheimen 26. desember, 2000. Været var gildt, noen få minusgrader, skyet og litt vind – romjulseventyret var i gang. Nyfrosset is på Tyn bar oss trygt der vi labbet nordover mot Eidsbugarden. Planene var litt løse: Vi hadde utstyr til å sove ute, men også en nøkkel utlånt av prof. Øyvind Bruland, Radiumhospitalet, til en seterstue på Eidsbugarden. Han hadde lovet å stille med damer på hytta noen dager senere – ha! ha!

Noen timer senere var Fondsbu, DNTs palass på Eidsbugarden inntatt. Inni hytta satt et titalls

gamliser (>35 år – flyttbar grense!) benket og proppet i seg julemiddag. Vi fikk streng beskjed om at her var det kun hjelpensjon til knappe 1000 spenn pr døgn som gjaldt. Utelukket! Vi skulle videre neste morgen og ville gå glipp av en luksuriøs lunsj. Teltet eller Bruland-stua dukket opp som mulige alternativ. Vert Helge forbarmet seg imidlertid over oss da vi nølte og presenterte et mer studentvennlig opplegg. Dermed var det bare å benke seg til en heftig julemiddag med 20 (30?) cm høye porsjoner – ribbe, julepølse, surkål, poteter ... og masse rosenkål. De andre gjestene var ferdige med å spise og benket seg i ring rundt to slafsende villdyr fra kulda og mørket – klarte de å spise alt mon tro? Jeg fikk trykket maten greit ned, mens Karl sleit med

tur

rosenkålen, stakkar. Vertinnen av det litt mer infame slaget, forlangte at alt skulle ned før dessert var aktuelt. En svettende Karl prutet seg fortvilet ned til tre rosenkål – som langsomt ble presset ned til taktfast jubel fra tilskuerne.

Kvelden gikk med til å briefe med kart og GPS'er. En BI-dame i midten av tredveårene fattet interesse for Karl: "Gid, vi damer liker så godt ekte mannfolk som klarer seg ute i naturen – finner ikke dem på byen, nei!" Hun diltet etter oss ut i vindfanget for å ta seg en røyk og bivåne mannfolkene reparere Karls skibinding som ikke var skikkelig skrudd til før turen. Skrutrekker, lynlim, kart & GPS var åpenbare sjekketriks. Jeg benyttet selvfølgelig anledningen til å mobbe Karl behørig for dårlig klargjort utstyr før strid – noe jeg fikk angre bittert på dagen etter.

I grålysningen neste dag la vi i vei oppover mot Olavsbu i skisporet til Aconcagua-Stig

(Fjellgruppa) som var ute og luftet to kamerater med telt og det hele (orket ikke de innpåslitne damene på Fondsbu!) Været var litt ruskete med bris, ca -13C men rimelig klart vær. Tungt oppover bakkene i dyp puddersnø og kjipe sekker. På ettermiddagen var vi inni en liten dal hvor vi gikk litt hver for oss. Siste teltplass til Stig & co. dukket opp foran meg, og sporet videre var bedre enn noensinne. Tempoet kunne økes betraktelig, og jeg øynet muligheten til å hente inn teltgjengen. Karl var usynlig nedi en dump noen hundre meter unna. På verst tenkelig tidspunkt måtte en

rusten Riva vaier si takk for seg, og jeg kunne vinke farvel, ensom og forlatt, til Karl som dampet avgårde mot solnedgangen uten å høre ropene mine. Nærmere en iskald time gikk med før bindingen var surret vha en Leatherman og litt kreativitet. Febrilsk styrtende etter Karl, kom jeg ned på et lite vann (som skulle vise seg å være vann 1470 i Øvre Mjølkedal). Hva så jeg?

tur

En ryggsekk en halv kilometer oppe i bakken øst for meg på vei tilbake. Det måtte være Karl! Kontakt ble opprettet, og Karl kunne forklare meg at vi var i feil dal – vi skulle egentlig til vann 1488 lenger øst. Etthundreogtjue deilige høydemetre forgjeves – og en enda deiligere 25 kilos kanonkule lenket til ryggen – som vi koste oss! Vestkysten- eller-døden stemningen begynte å sige innpå der vi sneglet oss framover i dyp, dyp snø. I skumringen kunne vi endelig grave fram døra på Olavsbu i et sinnsykt nydelig lys. Gradestokken var i fritt fall.

Morgenen etter følte jeg meg sjuk og elendig og var ikke til å

rikke ut av soveposen. Karl spratt opp og marsjerte kort tid etter morgengymnastikken optimistisk i vei mot Sjøgholstind 2141 moh, i –22 blå. I 12-tida krevte jeg meg utendørs. Tenkte meg litt oppover mot Mjølkedalstind 2137 moh rett ved Olavsbu – kjøre litt telemark og knipse bilder. Formen var visst ikke så verst likevel (klassisk hypokondri!) for to og en halv time senere sto jeg på toppen etter en snøeggvandring av det litt mer spennende slaget. Hvor var stegjern og isøks? Jeg kom meg likevel ned igjen, og skikjøringa ned til Olavsbu er uforglemmelig.

I hytta satt en desillusjonert Karl etter støting på Sjøgholstind fra alle bauger og kanter (unntatt sørsida!) som bare han kan – uten å komme opp. Jeg muntret han opp med at det sikkert ble liv på hytta utover kvelden etter hvert som folk strømmet på – kanskje jenter også! Han lyste opp, men merkelig nok så vi ingen verken den kvelden eller senere.

Påfølgende dag var det rufsevær, -13C frisk bris og snø. Kinnene mine grudde seg. Ambisjonene var lave – men vi to kan da gå på tur uten å tenke på topper > 2000m (!?) Raudalsbandet ble forsert, og langs

tur

Langvatnet roet været seg. Skardalseggi 2159 moh lokket oppe i skyene. Vi pestet oss oppover mot toppen uten ski pga partier med bratt ur, men snøen var dyp nok ellers. Vesteggen ble bomtur pga en bratt islagt hammer. Ned igjen i en stor bolle nord for toppen støtet vi rett opp

hodelykt på slutten – kveldsstemning i fjellet gjør godt for sjelen. Det var to slitne gutter som ramlet inn på Olavsbu i 18-tida. På kvelden sa værmeldinga storm på 1. nyttårsdag, og vi fant ut at vi fikk pakke oss tilbake til sivilisasjonen.

noe som fortonet seg som en grei snøbakke – kanskje litt bratt mot slutten? Etter hvert ble det dessverre brattere enn vi satte pris på – med grunn snø og mye is under. Kravlede og klorende opp på topplatået var ikke stemningen spesielt høy. En lurere vei lenger mot øst ble valgt ned igjen. Tilbake til skiene ved Langvatn begynte mørket å falle på. Retretten gikk greit med

Været dagen etter var glimrende men iskaldt, -22C, der vi tråkket oss tilbake mot Fondsbu langs Sjøgholstind massivet. Selvfølgelig måtte det støtes denne dagen også. Karl m. kalde tær løp oppover bakken lett synlig med en snøsky etter seg, og jeg fulgte etter som best jeg kunne. Sørsida av Sjøgholstind var en suksess for vi kom greit opp til en fantastisk utsikt. Snart

tur

var vi nede igjen, og mot Fondsbu var det bare såvidt jeg klarte å henge på Karl som ikke liker å stå stille på kalde turer. Fargene en slik romjulskveld må bare oppleves.

På Fondsbu kunne Helge fortelle at Bruland hadde kommet opp dagen før med to jenter til oss (he! he!) – men akk – vi var for sent ute. De hadde reist. Jeg avfeide det som en avansert spøk, og vi ruslet opp til den nedsnødde hytta. Der tok Bruland imot oss med øl og Queen låter, mens han skrøt hemningsløst av fjellbabes'ene han hadde lurt med på snøscootern helt fra parkeringsplassen i sørenden av Tyin. Jeg trodde ikke et ord, men måtte bite i gresset da hyttEboka med fersk jenteskrift kom på bordet!

Nede på Fondsbu igjen vanket det eksklusiv middag, men indrefiletten kunne vanskelig skilles fra lapskaus for glupske Karl & co. Multitalentet Bruland spilte opp til dans med trekkspill, og det hele var egentlig ganske trivelig. Tilbaketuren morgenen etter – nyttårsaften - valgte vi den enkle løsningen: Snørekjøring etter snøscooter med dattera til Helge bak spakene (16 år og Eidsbugardens coming star!) over Tyin i den vanlige sprengkulda. På parkeringsplassen sto Brulands Geländerwagen grundig nedfrosset og måtte trilles ned til Tyinkrysset. En time med motorvarmer, mens vi spiste sjokolade inne på S-laget, gjorde underverker for både bilen og Karls tær – før vi satte snuten mot Oslo.

Vinterens sitat:

«Har hatt det kjempefint ! Jeg var så god og varm på beina fra klokka 0300!...»

Fornøyd Ann Karin (Tinjar) etter en kald julenatt i vindsekk i Rondane